

Caleidoscop

Revista Liceului Tehnologic de Transporturi Ploiești



Nr. 34

Decembrie 2024

Iarna în viziunea elevilor din clasele a IX-a



OBICEIURI ROMÂNEȘTI DE IARNĂ

Profesor, Georgeta-Camelia PLOSCARU



Motto: „Când vă adunați împreună, fiecare din voi are psalm, are învățătură, are descoperire, are limbă, are tălmăcire: toate spre zidire să se facă.”

(Biblia, Întâia epistolă către Corinteni a Sfântului Apostol Pavel, Cap. 14, 26)

Conținutul acestei lucrări surprinde o temă deosebit de importantă pentru poporul nostru – obiceiurile de iarnă. Vom folosi dicționarul limbii noastre și lucrări de specialitate pentru a oferi explicații cu privire la termenul ales. De asemenea, vom arăta diferite forme ale acestei manifestări culturale, așa cum sunt înfățișate în operele scriitorilor noștri, în țară, în județul Prahova.

Dicționarul Explicativ al limbii române definește termenul supus analizei astfel: obicei, obiceiuri, s.n. – mod tradițional de comportare caracteristic unui popor, unui grup social; datină, rânduială . Din bulgară običaj. Mai rar, substantivul îmbracă forma de plural obiceiie . O dovadă, în acest sens, este proverbul foarte cunoscut:

- „Câte sate și bordeie, tot atâtea obiceiie.” .

O variantă a învățaturii morale populare menționată este:

- „Câte bordeie, atâtea obiceiie.” .

În lucrarea Bazele etnografiei române, Ion Ghinoiu notează, pentru obicei următoarea definiție :

- „Obiceiul este o manifestare culturală repetabilă, cu rezultate reale sau imagine, creat, practicat și transmis din generație în generație prin canale folclorice.” .

În plus, etnograful arată că, printre elementele importante ale obiceiului popular se numără timpul ritual și spațiul ritual. O dominantă a manifestării este reprezentată de antrenarea tuturor oamenilor, indiferent de statutul lor social.

Folcloristul și etnograful român, Simion Florea Marian, în studiile sale, evidențiază faptul că, în satul tradițional, sărbătoarea Anului Nou înflăcăra întreaga comunitate, iar misterele serii puteau fi dezlegate doar prin participare:

- „fiecare putea să ia parte la datinele poporului român, ce se petreceau în fața lumii, să le vadă și să le admire” ;
- „cine voiește să cunoască toate datinile acestei seri [...] trebuie să alerge de la casă la casă” .

Vrednici de laudă sunt scriitorii români, Mihai Eminescu, Vasile Alecsandri, Ion Creangă, Simion Florea Marian, Lucian Blaga, Ion Ghinoiu, pentru atenția acordată cercetării spiritualității poporului nostru. În vechime, singura formă a literaturii poporului nostru a fost literatura orală, iar

scriitorii români au admirat, au conservat și au popularizat această formă de exprimare a frumosului.

Publicată în anul 1852 de către Vasile Alecsandri, culegerea Poezii populare ale românilor, reprezintă mărturia că, scriitorul cunoștea valoarea acestor cântece populare. De altfel, poezia creată de „acel rege-al poeziei” cuprinde elemente folclorice. Descântic, Zilele Babii, La gura sobei sunt doar câteva dovezi care susțin ideea prezentată. Colindele sunt cântece cu caracter religios. Dintre colindele culese de Vasile Alecsandri se remarcă Florile dalbe. Refrenul acestui colind răsună și astăzi pe ulițele satelor din județul Prahova, din întregul spațiu folcloric al țării, pentru a vesti Nașterea Domnului sau Crăciunul. Este foarte cunoscut obiceiul de a pune grâu la încolțit, în ziua părăzirii Sfântului Andrei. Există însă și un alt obicei al oamenilor de la sate, de a marca sărbătoarea, acela de a pune în apă ramuri de măr. Cu ramurile înmugurite se colindă îndeosebi în satele de deal, în care predomină cultura merilor. Așadar, un înțeles al colindului Florile dalbe este reprezentat de credința în obținerea roadelor. Cu toate acestea, versurile colindului arată, în mod vădit, caracterul pur al pruncului Iisus:

- „Un Dumnezeu nou-născut, / Florile dalbe, / Cu flori de crin învăscut” .

Amintim că există o diversitate de variante ale acestui colind.

În seara Anului Nou, cete de băieți umblă cu Plugușorul, iar tinerii merg cu Plugul (Plugul mare). O temă literară însemnată, în aceste texte ritualice, este legătura om-natură, iar motivul calului năzdrăvan este ilustrat de elemente miraculoase, potcoavele de argint:

- „Și prin lan înaintă / [...] Snopuri nalte adună” ;

- „Un alt cal mai năzdrăvan/ [...] Cu potcoave de argint” .

Ca o rugă, pe deasupra capetelor, plutește urarea:

- „Și la anul să trăiți, / Să vă găsim înfloriți/ Ca merii/ Ca perii/ În mijlocul verii” ;

- „Anul nou cu fericire/ Vă dorim și cu-nflorire,/ Ca merii/ Ca perii/ În mijlocul verii” ;

- „La anul și la mulți ani!”.

În jurul mesei, pregătită din vreme, fiecare colindător își află locul. Ceremonialul de înnoire a anului scoate la lumină cele mai frumoase piese ale portului popular. O serie de obiecte: zurgălăii, biciul, buhaiul, păstrate prin tradiție, au menirea de a alunga, cu zgomotele lor, spiritele rele. Toate aceste deprinderi, transmise din generație în generație, contribuie la întâmpinarea în armonie a timpul nou. De bună seamă, lectura textelor: Urare cu plugul, Urare de dimineața anului nou, Plugul, culese de Vasile Alecsandri, încântă cititorul.

În opera sa, Amintiri din copilărie, Ion Creangă vorbește despre mersul cu plugul, invocând o întâmplare petrecută în satul Humulești. Cu umor și cu o atitudine de toleranță față de năzdrăvăniile din copilărie, scriitorul provoacă veselie cititorului, povestind pățania din ajunul Sfântului Vasile. „Numai cu beșica cea de porc” , fără buhai sau harapnic, fără talangă, el pornește cu uratul prin sat, alături de câțiva băieți, fără succes însă, datorită dispoziției gazdelor. Datina este surprinsă prin enumerarea obiectelor necesare. Se poate intui speranța copiilor, „răbigiți de frig și hămisiți de foame” , de a avea succes în următorul an, din hotărârea luată de a umbla, tot împreună, cu plugul.

Despre lumea operei lui Eminescu, criticii literari spun că a străbătut toate ariile geografice ale țării. Colinde, colinde face dovada că între literatura populară și literatura cultă există o legătură strânsă și înrăurire. Există, de asemenea, similitudini între statornicia iubirii divinității în textul

colindelor și în poezia lui Eminescu. Atitudinea poetului față de Fecioara Maria izvorăște din credințele noastre. Versurile de mai jos sunt grăitoare în acest sens:

• „Se bucur’ copiii,/ Copiii și fetele,/ De dragul Mariei” .

Alte creații, dintre care amintim: Dimineața lui Crăciunu’, Bună dimineața la Moș-Ajun!, Astă seară-i seară mare, cu varianta Seara-i mare, Colindița, Cerul și pământul, vestesc seara sfântă a Crăciunului. Pentru miezul nopții Anului Nou, creația popuară Plugușorul rămâne emblematică prin urările de sănătate și belșug, prin începerea simbolică a aratului, prin pocnetele de bici, prin clinchetele de zurgălăi. Toate aceste acte ritualice redau înnoirea anului, menit să fie mai bun decât cel precedent.

Dacă realizăm o hartă a datinilor din Muntenia, observăm că obiceiurile prezentate se păstrează și astăzi în toate satele. În ierarhia de frecvență, Plugușorul continuă să ocupe primul loc. Așadar, poezia obiceiurilor a rezistat de-a lungul vremii. Sensibili la viața locuitorilor țării noastre, scriitorii nu au fost simplii culegători de literatură populară, ci au transformat-o în creații originale, asigurându-i nemurirea. Rândurile de mai sus redau felul în care au fost valorificate. Cunoașterea obiceiurilor reprezintă o contribuție la păstrarea tezaurului culturii naționale și o datorie.

BIBLIOGRAFIE:

ALECSANDRI, Vasile, 1977, Ostașii noștri, București, Editura Minerva.

ALECSANDRI, Vasile, 1908, Poezii populare ale românilor, București, Editura Minerva.

Biblia, 2008, București, Editura Institutului Biblic și de Misiune Ortodoxă.

CĂLINESCU, G., (coordonator), 1954, Istoria literaturii române, București, Editura de Stat pentru literatură și artă.

CREANGĂ, Ion, 2014, Amintiri din copilărie, București, Editura Humanitas.

EMINESCU, Mihai, 2014, Poezii, București, Editura Humanitas.

GHINOIU, Ion, 1992, Bazele etnografiei române, Editura Universității Independente Dimitrie Cantemir.

Ghicitori, proverbe, zicători, 2014, București, Editura Andreas Print.

SIMION, Florea, Marian, 1899, Sărbătorile la români, București, Editura Academiei Române.

DICȚIONARE:

DEX 2016 = Dicționarul explicativ al limbii române, Academia Română, Institutul de Lingvistică „Iorgu Iordan – Alexandru Rosetti”, București, Editura Univers Enciclopedic Gold.

BREBAN, Vasile, 1987, Dicționarul General al limbii române, București, Editura Științifică și Enciclopedică.

Cu elevii la activitatea Marea Unire din 1918 -Descindere la muzeu în toamna lui 2024

prof. Aurel SOARE

Reîntâlnit după un an, momentul 1 Decembrie rămâne în actualitate. Și anul acesta ne-am îndreptat pașii spre culisele muzeului. În acord cu spiritul nostru, al oaspeților, gazdele muzeului, muzeograful Amalia Nicoară și Claudiu Robe ne-au încântat privirile cu o prezentare plină de

substanță a momentului 1 Decembrie 1918, cu detalii ofertante, din interiorul acțiunilor unor personalități unioniste, care au stârnit interesul auditoriului, format din elevii claselor IX A, IXB și IXC, în număr de 19 elevi, împreună cu cadre didactice ale liceului, profesorii Soare Aurel, Ploscaru Camelia și Stoica Mariana. Întâlnirea, mai exact participarea noastră în cadrul parteneriatului Muzeul Județean de Istorie și Arheologie Ploiești, Prahova-Liceul Tehnologic de Transporturi, școala noastră, s-a desfășurat pe data de 29 noiembrie 2024, pe la amiază, cu doar o zi înaintea sărbătoririi Sfântului Apostol Andrei și cu 2 zile înaintea zilei naționale și a avut în centrul atenției prezentarea marilor momente ale Unirii de la 1918.

În cadrul prezentării, susținută de muzeograful Robe Claudiu, atenția a fost îndreptată spre înțelegerea eroismului de care au dat dovadă românii din Vechiul Regat în război. S-au tras concluzii că ei nu au luptat la întâmplare în Marele Război, pentru interese străine, sesizându-se astfel importanța acțiunilor militare și politice ale românilor pe câmpul de luptă, în trecătorile Carpaților și în sudul Moldovei, că au existat eroi de care putem să fim mândri și în fața cărora să ne înclinăm, precum exemplele Ecaterinei Teodoroiu, a șirurilor de comandanți și soldați care s-au jertfit, precum eroul grenadier Constantin Mușat, al monarhiei compusă din cuplul regal Ferdinand I și Maria, care a acționat din prima clipă în sensul desăvârșirii Unirii, pentru că Marea Unire a reprezentat un fapt de dimensiune națională colosală, la care au participat și românii din afara provinciilor unite cu România. S-au punctat printre altele aportul instituțiilor luptei naționale din Basarabia, Bucovina și Ardeal, riscurile acțiunilor la care au fost supuse aceste instituții, orașele în care s-au desfășurat acțiunile luptei naționale, legăturile inițiate cu celelalte naționalități ale provinciilor, precum maghiari, germani, ucraineni, evrei etc. într-un context mai larg în care națiunile din Europa de Est și de Sud-Est fierbeau în sfera desăvârșirii obiectivelor lor naționale. În continuare, ideea despre importanța momentelor a continuat cu oferirea de imagini din cadrul adunărilor sau a acțiunilor naționale de la Chișinău, Cernăuți și Alba Iulia. Poze cu elitele mișcării naționale, lideri care au continuat să aibă un rol însemnat și în cadrul României Mari, dar care, mulți dintre aceștia, au avut de suferit în perioada de după al doilea război mondial, precum Iuliu Maniu, Constantin Argetoianu și alții au trezit admirația pentru exemple și chiar revolta împotriva nedreptăților și a opresiunilor comuniste.

În context, mai departe elevii au avut ocazia unei mai bune familiarizări cu tot ceea ce este istoric, valoros în trecutul județului Prahova și al celui național, parcurgând, spre finalul prezenței, saloanele epocilor trecute, cu început de la Preistorie și cu sfârșit la epoca modernă și contemporană, contemplând imaginile nescrise, de felurite tipuri, continuând cu cele scrise, cu referire la inscripții din perioadele daco-romană, a etnogenezei, a epocii medievale, cu letopisețele și istoriile scrise și tipărite chirilic, cu pagini și coperti ale scrisorilor, însemnărilor și al operelor istoriografice din epoca modernă și contemporană. Pașii parcurși ai oaspeților, ai elevilor liceului nostru, uneori grăbiți, au imprimat un moment poate de vis, de nostalgie și au stârnit curiozitatea față de artefactele și documentele istorice din vitrine, de exemplele de arme și armuri circulate în spațiul istoric românesc, realități sesizabile și în alte locuri ale României, și, de ce să nu spunem, au determinat un mers prin timp, și județul nostru a fost parte importantă a marilor astfel de momente, pornind de la rezistența națională antiotomană și mergând în continuare cu excepționala Unire a lui Mihai Viteazul, cu pregătirea campaniei de cucerire a Ardealului, și Ploieștiului i-a

revenit un rol militar important în acest sens, cu momentul 1848, cu Unirea, și ea la fel de mare, din timpul lui Cuza și, bineînțeles, sfârșind cu Marea Unire de la 1918.

Elevii au fost încântați de imaginile cu personalitățile existente, cu diferite emisii monetare, de multe artefacte existente, arme și obiecte de uz casnic, social și militar, cu ținutele și armurile militare, care dovedesc efervescență economică și națională în contexte dificile sau solemne. Și-au pus întrebări, precum - Dar sunt de atunci? Așa se scria? În limba slavonă și cu caracter chirilic? Dar scrierea în limba română? Sunt originale? Dar cât de vechi sunt aceste cărți? cu pagini denivelate, parcă udate de timp... Suntem un popor unit? Avem exemple și suntem mândri de acestea? Ne dorim o Românie Mare? Întrebări și răspunsuri limitate de saloanele relativ mari, dar care îndeamnă la curiozitatea care nu se pierde așa ușor, la starea de spirit care a revenit la momentul 1918 și al României Mari, pentru că faptele, acțiunile, evenimente din trecut au reprezentat cărămizi în evoluția națională spre modernitate, spre Europa și o țară puternică.



Elevii Lic.T.Transporturi
Ploiești la Muzeul de Istorie și Arheologie Ploiești, Prahova, pe data de 29 noiembrie
2024

Consilierea școlară – O necesitate? O obligație?

Consilier școlar Lascu Anca

Probabil ca ai simțit cândva că nimeni nu te înțelege? Sau când lucrurile din viața ta pur și simplu nu păreau să meargă așa cum ți-ai dori? Poate te-ai întrebat: Ce pot face diferit? Consilierea școlară este pentru astfel de momente. Nu, nu este despre a avea "probleme" mari sau despre a fi "corectat". Este despre a găsi soluții pentru tine, a avea încredere că cineva te ascultă fără să te judece și a avea o direcție clară în viață.

Ce este consilierea școlară?

Consilierea școlară este pentru oricine vrea să învețe cum să facă față provocărilor, fie că este vorba de relații cu colegii, stres, sau cum să-și găsească un loc de muncă potrivit după ce termină școala. Este despre tine și nevoile tale.

Iată câteva situații în care consilierea poate ajuta:

- Ai conflicte cu colegii sau familia? Hai să discutăm despre cum le poți rezolva.
- Nu știi ce loc de muncă ți s-ar potrivi pe viitor? Pot să te ajut să descoperi ce știi să faci bine și cum să-ți cauți un job care chiar ți place.
- Te simți stresat sau fără încredere? Uneori, doar o discuție poate face o diferență mare.

Povestea lui I. **

I.- un elev din clasa a XI-a, avea mereu probleme să ajungă la timp la ore. Profesorii erau supărați, își pierduse bursa din cauza absențelor iar el nu știa cum să schimbe situația.

Când am discutat, am descoperit că de multe ori adormea târziu pentru că stătea pe telefon.

Am stabilit un plan simplu – să facă o serie de exerciții fizice pe seara, sa pună telefonul deoparte cu o oră înainte de culcare și să folosească o alarmă potrivit lui . Acum nu doar că ajunge la timp, dar se simte mai bine și a primit aprecieri de la profesori și și-a recuperat bursa.

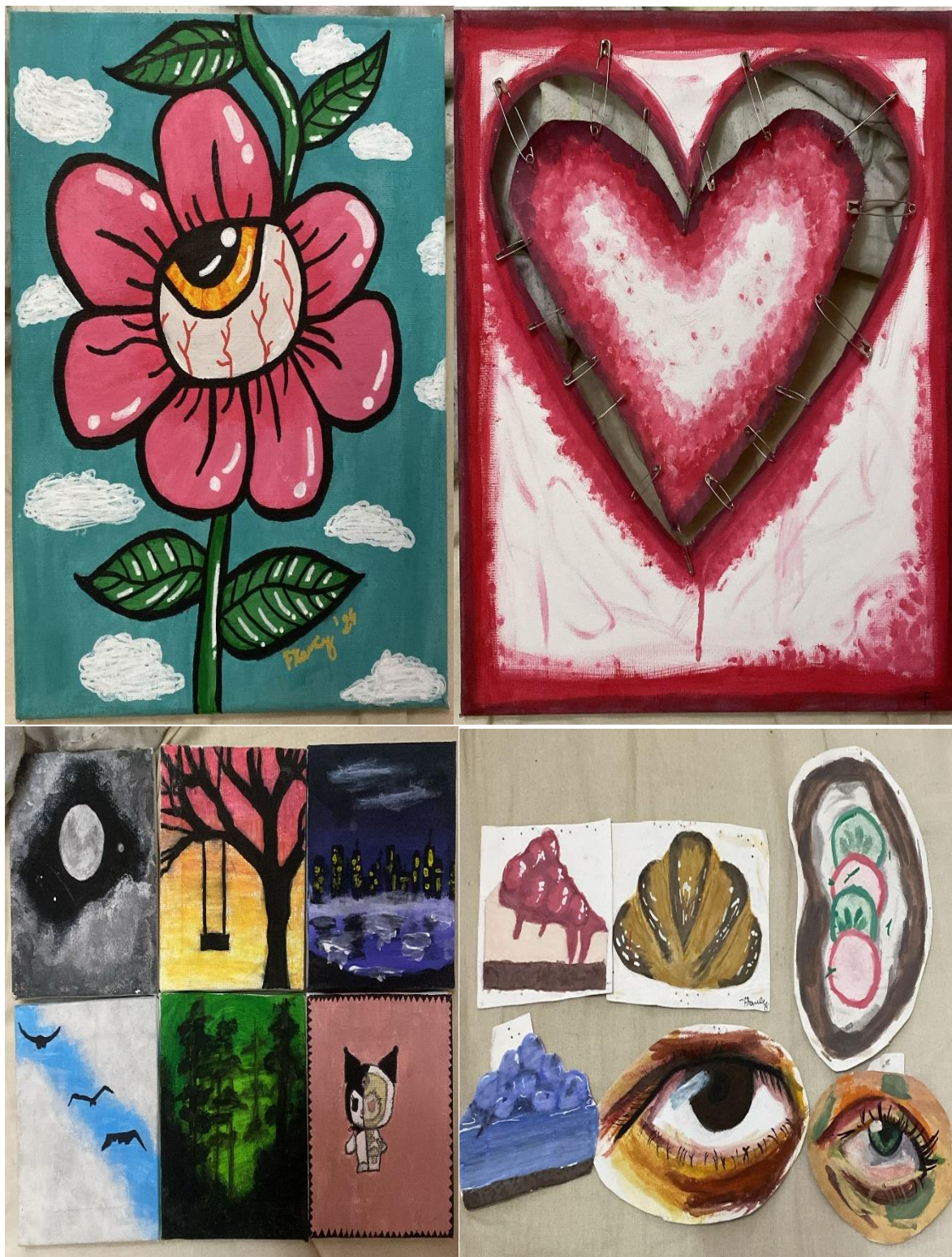
** - situație fictivă, inspirată din fapte reale

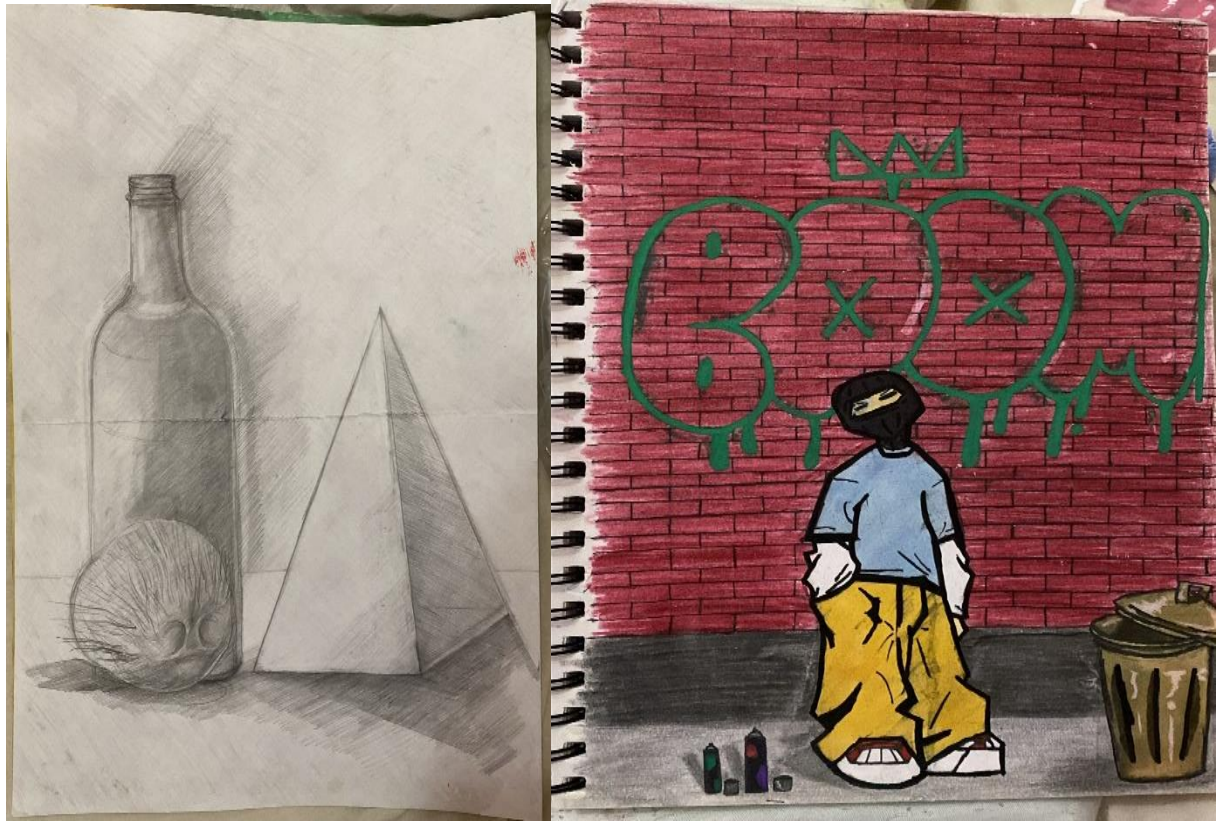
Ce trebuie să știi:

Tot ce discutăm rămâne confidențial. Acest lucru înseamnă că ai libertatea de a vorbi deschis, știind că totul va rămâne între noi. Confidențialitatea este esențială pentru a crea un spațiu sigur, unde să te simți ascultat și înțeles. Nu spun nimănui ce vorbim, decât dacă tu vrei să împărtășești ceva. Poți să vii chiar dacă ai o întrebare mică sau doar să povestim.

Hai să povestim!

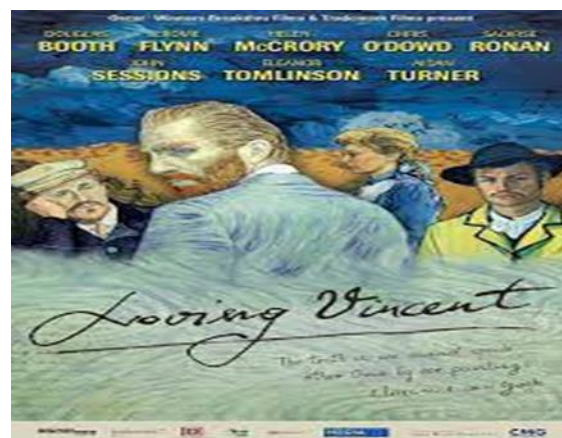
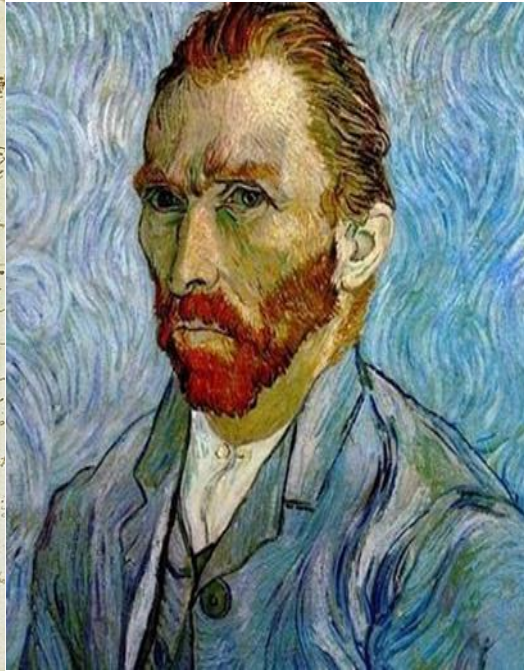
Vis de copil
Grupaj Ciucure Francesca, elevă clasa a IX-a D





VINCENT VAN GOGH- from letter writer to painter and a movie character

Profesor Monica Gligor



When someone thinks about painters, one of the most interesting and enigmatic painters is Vincent Van Gogh, whose paintings, letters and life, represents even today a mystery and a starting point to the modernist and postmodernist painters.

Thinking of Van Gogh or admiring his paintings is, in fact, an act of culture, as it was defined by the British anthropologist Edward Taylor: “Culture is that complex whole which includes knowledge, belief, art, morals, law, customs and any other compatibilities and habits acquired by man as a member of society.” (Primitive Culture, Cambridge Library Collection, 2010, p.1). Starting from Taylor’s point of view, one can consider that Van Gogh’s morals and belief in his talent, makes him a representative of painting as a form of art.

Before becoming a painter, Vincent Van Gogh can be considered as a letter writer because many critics have conceived his letters to his brother, Théo, in which he wrote about the meaning of art, his struggle to be recognized as a painter, as a form of literature, especially the epistolary genre:

Before getting to Tarascon I noticed a magnificent landscape of huge yellow rocks, piled up in the strangest and most imposing forms. In the little village between the rocks were rows of small round trees with olive-green or grey-green leaves, which I think were lemon trees.

But here in Arles the country seems flat. I have seen some splendid red stretches of soil planted with vines, with a background of mountains of the most delicate lilac. And the landscape in the snow, with the summits white against a sky as luminous as the snow, were just like the winter landscapes that the Japanese have painted. (Letter 463, Arles, 21 February 1888) (www.forgottenbooks.com).

Even before becoming a painter, Vincent’s letters can be considered as a form of art, of culture if I was to extrapolate the term, according to the culture definition of Cambridge Dictionary as the attitudes, behaviour, opinions, etc. of a particular group of people within society (<https://dictionary.cambridge.org/dictionary/english/culture>, 22th of January 2023, the last access) Nowadays, people are accustomed to regard and admire a painting signed Van Gogh, but during his lifetime and after his death, they were proving some sort of astonishment, of misunderstanding of his work, fact proved by his rejection from the Art Gallery of Impressionism. In the 21th century, this misunderstanding and astonishment proved two centuries ago, can be named as a cultural shock, which is defined as the nervous or confused feeling that people sometimes get when they arrived in a place that has very different culture from their own. (The Cambridge Dictionary, 3rd edition, University Press, 2011)

The fact that Van Gogh was not painting like impressionists, but with a different techniques like points of color, a rustic-rude brush touch, the same landscape in different angles and moments of the day, make his paintings, on one hand, so personal, so realistic and, on the other one, so unreal, by the choice of the colors, by the perspective of the portraits, as if they were the production of a person just waken up after having a nightmare.

Considering the fact that Van Gogh is perceived in the postmodern society like one of the greatest painters which influenced by his work the evolution of the painting (being considered one of those which is a representative of “pointillism” or “fauvism”), one can talk about the acculturation of Vincent Van Gogh’s work because it had passed the barriers of his country, Holland, becoming universal. From this point of view, we can re-consider the relationship between

the periphery and the center for Arles had become from an art periphery for Paul Gauguin and Vincent Van Gogh a center of the modern painting just a few years after the Van Gogh's death.

The definition of the process of acculturation given by The Cambridge Dictionary can sustain this idea, if one can replace the word "culture" with another one, namely "art"

Acculturation represents the modification of the culture of a group or individual as a result or contact with the different culture. (The Cambridge Dictionary, 3rd edition, University Press, 2011). Starting from this definition, I take into consideration that art and culture are the same thing, or in order to be more accurate, another manifestation of the culture. If I consider culture from the iceberg perspective, which I intend to do in the following pages, I can say that culture represents art, music, movie, dance, literature, painting, sculpture. One could ask me the reason for which I consider culture only in those manifestations? Well, I will answer that all those manifestations already mentioned are, in fact, the product of beliefs, customs, ways of thinking that were evolving as mentalities have changed.

I consider culture as a process and a product, and that is the reason why I prefer to do not give up my beliefs in what culture means to me. As a process, it represents a change of mentality whereas as a product it represents the works of Da Vinci or Michelangelo, Jeronimus Bosch or Francisco y Goya, the novels of Dostoyevsky or Proust, the sculptures of Constantin Brâncuși, Auguste Rodin or Camille Claudel. Someone could ask me the reason for which I have chosen those names. It is quite simple: because they succeeded to change the mentality of their contemporaries.

Looking in a dictionary for another definition of acculturation, I found it in The Free Dictionary by Farlex and I conceptualized another meaning of it, "Acculturation is the process by which the culture of a particular society is instilled in a human from infancy onward. (The free dictionary by Farlex)

If I consider another definition of the acculturation, even if it could be sound snobbish, I was born in an intellectual family who put on the first place the "good" music, the "beautiful" art, being taught how to look at a painting and how to not applaud during a concerto.

In my opinion, talking about Vincent van Gogh is talking about art, painting to be more precise, about literature (all his letters to his brother, to Père Tanguy, to another people), and also his about his life to become a topic to a novelist, Irving Stone, with his novel "Lust for life".

At the time I wanted to return to Europe to follow the trail of Van Gogh. I was earning a simple living by writing murder stories. In six consecutive days I tore off six stories ranging from five to ten thousand words each. The Lord Jehovah was with me, for I sold five of the six. When the checks came in I saw that I would have enough to live on for the requisite year in Europe, provided I lived on two dollars a day, including transportation.

At the end of that year I landed in Marseilles with the Van Gogh material in my suitcase, and four dollars and thirty-five cents in my pocket". (Random House, New York, 1939, p. 5)

So, we had here, in the case of Vincent Van Gogh, different manifestations of culture, none of them becoming a kitsch during the time, because all what the artist had been created, wrote or felt (putted on paper on his letters), had become a different meaning of culture, so, by extend, of life.

If one person took into consideration the definition that Graves writes in 1967 about acculturation, in Vincent Van Gogh's case, we will be able to erase the word "cultures" at the end of the definition, being known that Vincent Van Gogh was not in contact with another culture as

a product, but he was in contact with other culture, seen as a process of thinking, relationship, beliefs, etc.

Graves (1967) coined the term psychological acculturation to describe acculturation at the individual level and posited that acculturation includes the changes that an individual experiences in terms of their attitudes, values and identity as a result of being in contact with other cultures. (Graves, T. D., Psychological acculturation in a tri-ethnic community, *Southwestern Journal of Anthropology*, 23, 337-350)

The psychological acculturation of Graves is one of the most important stages of culture because with the acculturation comes also the acceptance of a different belief, custom or way of thinking, representing in fact the unknown or the unseen part of the culture.

Talking about culture is also talking about stereotype, defined as a “preconceived and oversimplified notion of characteristics typical of a person or group” (The Free Dictionary Fairfax). For many years, Van Gogh was considered a misunderstood person and artist, but his letters to his brother Theo, as well as the friendship with Paul Gauguin proved that, on one hand, there were at least two persons who understood him and his work, and, on the other hand, that from this stereotype of misunderstood artist we have, nowadays, notions like “pointillism” in painting.

As all modernists, Vincent Van Gogh makes no exception to discrimination, being unaccepted to the Exhibition of Impressionists and considered different from the other impressionist painters which he was by his in-between of impressionism and pointillism. Those actions of rejection made the uniqueness of Van Gogh work, as well as epistolary writer and as a painter.

I must recognize I felt prejudice when someone told me that a movie had been made with the paintings of Van Gogh, considering ,without seeing it, a kitsch. But, one day, I took me time and saw the movie, entitled “Loving Vincent”. Astonishment. It was pure art, like the art created by Van Gogh. First of all, I was wondering why the director of the movie has chosen this title and I found myself the explanation: there are two meanings: people are still loving Van Gogh’s paintings, the top of the iceberg (the Umberto Eco’s theory about the levels of reading), and the other one was the way that Vincent Van Gogh ended each letter to his brother Theo, “with a handshake, loving Vincent”. (the second level of interpretation, according to Umberto Eco).

In conclusion, I found out that any manifestation of art, culture, to extrapolate, is a rose in a rose in a rose. Regarding a painting, listening to music or reading a novel, a poem, a play, seeing a movie, represent acts of culture, seen as a whole of beliefs, ways of thinking, customs, not only of the artist, but also of the listener, of the reader, of the spectator.

BIOGRAPHY

1. Cambridge Advanced Learners Dictionary (Fourth Edition)
2. The free dictionary by Farlex
3. Graves, T. D., Psychological acculturation in a tri-ethnic community, *Southwestern Journal of Anthropology*, 23, 337-350
4. Irving Stone, *The Lust for Life* Random House, New York, 1939, p. 5
5. Edward Taylor, *Primitive Culture*, Cambridge Library Collection, 2010, p.1

WEOGRAPHY

1. www.forgottenbooks.com- accessed on 22th January 2023;
2. <https://dictionary.cambridge.org/dictionary/english/culture>, accessed on 22th January 2023;
3. Lianne La Havas - "Starry Starry Night" <https://www.youtube.com/watch?v=vp5qJlr4go0>, accessed on 22th January 2023;
4. Loving Vincent, <https://filmehd.to/filme/loving-vincent-2017/>, accessed on January 2023.

Studii de specialitate

Pedagogia hibridă (tradițională & digitală) -element cheie pentru formarea competențelor profesionale în cadrul modulelor tehnice

În cadrul modulelor tehnice, cum ar fi cele din domeniul transporturilor /construcțiilor/electric/mecanic și alte domenii care implică concepte tehnice și scheme structurale, adaptarea metodelor clasice la pedagogia digitală este esențială pentru a pregăti elevii/studentii pentru un viitor dominat de tehnologie. Europa, cunoscută pentru tradiția sa academică solidă, explorează din ce în ce mai mult cum să îmbine tehnicile tradiționale de predare cu tehnologiile emergente, pentru a îmbunătăți învățarea în domeniile tehnice.

1. Metode clasice de predare în disciplinele tehnice

Predarea tradițională a disciplinelor tehnice a pus accent pe cunoașterea teoretică și pe lucrul manual în laboratoare. Profesorii foloseau scheme structurale desenate pe tablă sau pe planșete mari pentru a explica funcționarea și structura sistemelor tehnice, iar studenții reproduceau aceste scheme și le aplicau în exerciții practice.

În inginerie și alte domenii tehnice, analiza structurală sau proiectarea de sisteme mecanice erau abordate folosind rigle de calcul, hârtie milimetrică și diverse instrumente de desen tehnic.

2. Pedagogia digitală în educația tehnică

Cu avansul tehnologic, predarea tehnică beneficiază acum de software-uri și aplicații CAD (Computer-Aided Design), simulări 3D și alte instrumente digitale care permit o mai mare precizie și rapiditate în crearea schemelor structurale.

Programele digitale cum ar fi AutoCAD, SolidWorks sau MATLAB le oferă studenților posibilitatea de a proiecta, simula și analiza structuri complexe fără a mai fi limitați la metodele tradiționale de desen.

În plus, simulările virtuale permit elevilor să testeze comportamentul structural al materialelor și componentelor în condiții variate, oferindu-le o înțelegere mai profundă a teoriei, care altfel ar fi fost greu de experimentat în cadrul unui laborator tradițional.

3. Adaptarea metodelor clasice la noul context digital

O abordare hibridă poate combina învățarea teoretică, predată în mod clasic, cu sesiuni practice în care se folosesc instrumente digitale. De exemplu, un profesor poate introduce concepte de bază despre structurile mecanice folosind metode tradiționale și apoi să le ofere studenților sarcina de a proiecta și optimiza structurile folosind software CAD.

Un alt exemplu de adaptare ar fi utilizarea realității augmentate (AR) și realității virtuale (VR) pentru vizualizarea și analizarea schemelor structurale în spațiu tridimensional. Aceste tehnologii permit elevilor să exploreze structuri complexe într-un mediu virtual interactiv, fără a necesita resurse materiale fizice.

4. Provocări și oportunități în integrarea digitală

Printre provocări se numără necesitatea de a dota laboratoarele școlare cu tehnologie adecvată și de a asigura accesul uniform la resursele digitale. De asemenea, profesorii trebuie să fie pregătiți pentru utilizarea acestor noi tehnologii, ceea ce presupune programe de formare continuă.

Oportunitățile sunt vaste: predarea tehnică digitalizată permite personalizarea învățării, studenții având posibilitatea de a progresa în ritmul lor propriu. De asemenea, aceștia pot dobândi abilități valoroase pentru cariera viitoare, cum ar fi programarea și designul asistat de calculator, esențiale în multe domenii tehnice.

Educația tehnică europeană trece printr-o transformare profundă pe măsură ce îmbrățișează pedagogia digitală. Adaptarea metodelor clasice la noile realități tehnologice nu numai că îmbunătățește calitatea învățării, dar și pregătește studenții pentru provocările profesionale viitoare. Acest proces trebuie sprijinit prin investiții în infrastructură și formare continuă, asigurând astfel o tranziție lină și eficientă către era digitală.

O schemă pentru diagnosticarea automobilului utilizând pedagogia digitală ar trebui să integreze atât aspectele practice ale diagnosticării tehnice, cât și utilizarea tehnologiei digitale pentru îmbunătățirea procesului de învățare. Iată cum ar putea arăta o astfel de schemă:

1. Introducerea și explicarea conceptelor de bază

Instrumente tradiționale: Explicația componentelor principale ale unui automobil (motor, sistem electric, sistem de frânare etc.) folosind materiale didactice tradiționale: manuale, diagrame fizice, discuții la tablă.

Pedagogie digitală: Folosirea unui software educațional sau a unei platforme digitale care include simulări ale diferitelor sisteme de funcționare ale automobilului (motor, transmisie, electronică auto). Platforma poate include diagrame interactive.

2. Simulări și învățare prin practică

Metode clasice: Diagnosticarea unui automobil real folosind echipamente fizice (testere de diagnostic, măsurători cu multimetru, testarea bateriei etc.).

Pedagogie digitală: Utilizarea unui simulator de diagnosticare auto (cum ar fi software-ul OBD-II) care permite studenților să identifice și să corecteze problemele tehnice într-un mediu virtual. Software-ul simulează diverse defecțiuni și oferă feedback în timp real despre corectitudinea acțiunilor întreprinse de student.

3. Accesarea și interpretarea datelor de diagnostic

Metode clasice: Profesorul arată cum se folosește un tester OBD (On-Board Diagnostics) pentru a citi codurile de eroare din computerul de bord al mașinii.

Pedagogie digitală: Folosirea unei platforme digitale care conectează testerul OBD real la un computer sau tabletă, unde studenții pot vizualiza codurile de eroare și rapoartele de diagnostic în timp real. Platforma poate include și tutoriale video care explică ce înseamnă fiecare cod de eroare și pașii necesari pentru remediere.

4. Învățare colaborativă și studii de caz

Metode clasice: Profesorul prezintă studii de caz despre defecțiuni comune la automobile și discută modalitățile de rezolvare.

Pedagogie digitală: Studenții lucrează în echipe pe o platformă digitală colaborativă unde accesează studii de caz simulate. Fiecare echipă poate analiza o situație diferită de diagnosticare, iar rezultatele sunt discutate în mod colaborativ pe platformă, oferindu-se feedback de către profesor în timp real.

5. Evaluarea finală

Metode clasice: Evaluarea prin teste scrise și diagnosticare practică pe automobile reale.

Pedagogie digitală: Evaluarea prin intermediul unei platforme online de simulare, unde studenții trebuie să diagnosticheze și să remedieze defecțiuni simulate pe diverse modele de automobile. Platforma poate genera scenarii personalizate de evaluare în funcție de progresul fiecărui student.

6. Concluzii și feedback continuu

Metode clasice: Profesorul oferă feedback personalizat fiecărui student, pe baza observațiilor directe din timpul diagnosticării.

Pedagogie digitală: Platformele digitale pot oferi rapoarte detaliate despre progresul fiecărui student, identificând punctele slabe și sugerând resurse suplimentare de învățare. De asemenea, feedback-ul poate fi oferit prin mesaje automate în funcție de performanțele studentului în simulări.

Tranziția de la pedagogia tradițională la pedagogia digitală reprezintă un pas semnificativ în procesul educațional, caracterizat prin integrarea tehnologiilor moderne în procesul de învățare. Această schimbare aduce multiple avantaje, precum accesul mai larg la informație, posibilități de personalizare a învățării, stimularea creativității și colaborării între elevi. Totodată, pedagogia digitală permite adaptarea rapidă la nevoile și ritmul fiecărui elev, fiind o soluție flexibilă și eficientă într-o lume în continuă schimbare.

Cu toate acestea, tranziția nu este lipsită de provocări. Accesul inegal la tehnologie, lipsa unor strategii didactice adecvate și rezistența la schimbare pot constitui obstacole importante.

Prin urmare, pentru ca trecerea la educația digitală să fie una de succes, este esențial să se investească în formarea continuă a cadrelor didactice, să se asigure infrastructura necesară și să se creeze un cadru de învățare care să încurajeze integrarea armonioasă a tehnologiilor.

În concluzie - pedagogia digitală nu doar că sprijină dezvoltarea abilităților tehnice, dar și promovează gândirea critică, autonomia și pregătirea pentru provocările unei societăți tot mai interconectate.

Profesor Mădălina Monica TUINETE

Sunt al țării! Privire retrospectivă a unei decizii

Ne îndreptăm privirea din nou spre trecut. Bineînțeles, spre trecutul măreț, plin de provocări, și neamul românesc a avut parte de astfel de încercări. În anul 1914 lumea și România fierbeau din nou în cadrul unui nou tip de război, declanșat în luna iulie în Europa. În România, la începutul războiului, domnea regele Carol I, de origine germană, monarh care a patronat evoluția României spre modernitate, care a scos țara dintr-un trecut medieval, care a condus constituțional ținând cont de interesele națiunii, așa cum se prezenta ea, cu partidele existente și cu personalitățile politice de la vremea respectivă. Retrospectiv, România nu și-a dorit război, ci și-a dorit echilibru, politică dusă în anii premergători conflictului. În context, evoluția relațiilor internaționale a provocat uneori derivă în deciziilor Consiliilor de Coroană sau ale guvernului, momente în care și principele Ferdinand, moștenitor de drept al tronului, și principesa Maria, soția sa, de origine britanică, au avut un rol însemnat.

Ce știm despre principele Ferdinand, viitorul rege Ferdinand I al României? Născut la data de 24 august 1865 la Sigmaringen, Baden- Wurttemberg, Germania, era al doilea fiu al prințului Leopold de Hohenzollern, fratele mai mare al regelui Carol I, și îi fusese predestinat să conducă România după moartea unchiului său. Ferdinand a primit propunerea și nu s-a temut de această provocare. În trecutul său princiar evoluase cu pașii obișnuiți existenți pentru fiecare tânăr de teapa sa. După terminarea liceului Ferdinand fusese numit sublocotenent în primul regiment de gardă pedestru al Prusiei, acolo unde efectuau primul lor serviciu militar toți principii din dinastiile princiere germane. În cadrul cursurilor Școlii de război din Kasel (1885-1887) îl atrăgeau prelegerile despre arta fortificațiilor. Conform informațiilor oferite de colegi, informații transmise de istorici, Ferdinand era „sufletist, prietenos, un bun băiat și camarad, punctual în prestarea serviciului său, extraordinar de drăguț, în niciun caz nu era o persoană care să ne strice buna dispoziție”. A urmat apoi studii la universitatea din Leipzig și la Școala Superioară de Științe Politice și Economice din Tübingen, pe care le-a absolvit în 1889. Din 1883 și până la stabilirea sa în România în 1889, a avut în permanență un profesor român trimis de regele Carol I, pe profesorul V. D. Păun, fost director al liceului G. Lazăr din București, care i-a oferit lecții de istorie, literatură și geografia românilor.

Prima vizită a lui Ferdinand în România a fost făcută cu ocazia încoronării ca rege a unchiului său, Carol I, în mai 1881. Ulterior, până la stabilire sa definitivă în România, a mai făcut trei vizite în anii 1883, 1885 și 1886. Din anul 1889, Ferdinand s-a stabilit definitiv în România. Patru ani mai târziu, a fost oficiată căsătoria sa cu principesa Maria, fiică a lui Alfred de Edinburgh, prinț al Marii Britanii, căsătorie oficiată în Salonul Roșu al castelului din Sigmaringen.

Spre sfârșitul domniei lui Carol I, unchiul său, în perioada de început a primului război mondial, regele dorea să intre în conflict de partea Puterilor Centrale, având în vedere originea germană, atașamentul față de țara natală, sprijinul pe care Germania îl putea oferi constant țării noastre, credința că echilibrul în fața unei Rusii hrăpărețe se putea obține și păstra doar prin menținerea României în principala alianță a Europei din ultimii 32 de ani. Voința regelui în cadrul Consiliului de Coroană, de la data de 3 august 1914, în care monarhul a prezentat termenii tratatului cu Tripla Alianță, a întâmpinat însă opoziția fermă din partea majorității membrilor Consiliului, care erau mai degrabă pentru o expectativă armată. Principele Ferdinand, care era în acordul unchiului său, a participat la acest Consiliu, fiind în general de acord cu deciziile luate la sfârșit. Părerea celor

din Consiliu, deci și a principelui, era că România nu fusese consultată înainte de Puterile Centrale, iar acestea nu fuseseră atacate de Antanta. S-a decis că trebuia să se asculte mai ales opinia publică din țară, care nu dorea neapărat implicarea în război, dar care era pentru îndeplinirea obiectivelor naționale ale unității și independenței. S-a optat atunci pentru neutralitate sau expectativă armată, considerând că reprezenta poziția cea mai puțin riscantă prin care țara noastră putea evita complicațiile atât cu Antanta cât și cu Puterile Centrale.

În prima parte a războiului, în anii 1914-1916, odată cu preluarea tronului, Ferdinand a avut în vedere atât atitudinea opiniei publice cât și schimbările care se petreceau pe fronturile de luptă din Europa, urmărind să pregătească poporul și armata pentru eventuala intrare în război. La rândul lor, reprezentanții politici ai celor două tabere au tatonat starea de spirit din România și opțiunile clasei politice și ale familiei regale. Fiecare în parte promitea că va sprijini România, într-un fel sau altul, sprijin care avea să se realizeze dacă țara noastră se implica în focul războiului de partea taberei pe care o reprezentau. Presiunile celor două tabere au fost foarte mari. În primul an de război, presiunile diplomaților Puterilor Centrale erau chiar mai mari, dar lumea care venea prin Sinaia, mare parte în vilegiatură, era pe față germanofobă, francofilă și austriacă. Succesele franceze, câtuși de puține, erau primite cu o bucurie exuberantă și zgomotoasă, ca în cazul capturării orașului Mulhouse. Germanii erau huiduiți, lucru realizat cu ocazia divertismentului și pe la filmele rulate de la cinematograful. Portretul kaizerului era întâmpinat cu fluierături unanime. În cadrul tatonărilor diplomatice, plenipotențiarilor germani și austro-ungari promiteau apărarea și garantarea teritoriului național în fața invaziei rusești, precum și promisiunea unei autonomii naționale pentru românii din Transilvania, iar cei ai Antantei susțineau că țările lor vor sprijini unirea Transilvaniei cu România. Țara se afla între promisiuni. Monarhul trebuia să aibă o poziție fermă, favorabilă țării, atât în relația cu oamenii politici cât și cu populația. Trebuia să țină cont de sentimentele naționale reale ale populației și să combată orice pericole și tendințe care îngreunau evoluția țării pe linia independentă și spre un echilibru extern favorabil. Reprezenta un lucru promis românilor, acela că va conduce ca un bun român, precizare inclusă în discursul său de la Camera Deputaților ținut imediat după decesul regelui Carol I, discurs care la vremea respectivă fusese redactat de I.I.C. Brătianu, B. Știrbei și V. Antonescu, dar Ferdinand îl preluase fără a efectua vreo corectură.

Pe data de 14 august 1916, la Palatul Cotroceni din București s-a desfășurat Consiliul de Coroană care a decis intrarea țării noastre în război de partea Antantei. Majoritatea din Consiliu a fost pentru o astfel de poziție. Dar au existat și opuneri ale unor lideri politici importanți, precum P. P. Carp sau Al. Marghiloman, viitor prim ministru pe perioada ocupației Munteniei și Dobrogei de către Puterile Centrale. În argumentul opoziției sale, Carp preciza că A merge cu Rusia este a izbi în interesele țării și în continuitatea dinastiei. Dacă România are idealuri, ele trebuiau reduse la realitatea lucrurilor. Or, această realitate, era hotărârea Rusiei de a fi la strâmtori. Doresc să fiți învinși, pentru că victoria voastră ar fi ruina țării. Ferdinand a intervenit precizând că „Admițând că rușii ar fi la Constantinopol, ce e mai bine pentru noi: să fim prieteni cu ei, sau vrăjmași?...” La final, regele conchide că „Întrunirea noastră este istorică și plină de răspunderi pentru noi toți. În hotărârea ce iau sunt călăuzit numai de sentimentul poporului român și de o întreagă convingere. Sunt convins că Dumnezeu va fi cu noi; am încredere în iubirea de neam a întregii țări.” P. P. Carp, în susținerea opiniei sale, precizase că dinastia în România era de Hohenzollern, însă Ferdinand i-a replicat „Ați greșit, domnule Carp, când ați vorbit de interesul Dinastiei. Nu cunosc decât

interesul țării. În conștiința mea aceste două interese se confundă... Dinastia va urma soarta țării, învingătoare cu ea sau învinsă cu ea. Deoarece, mai presus de toate, să știți, domnule Carp, că dinastia mea este română... Românii n-au adus aici pe unchiul meu, pe regele Carol, ca să întemeieze o dinastie germană la gurile Dunării, ci o dinastie națională și revendic pentru Casa mea cinstea de a fi îndeplinit în întregime misiunea pe care acest popor i-a încredințat-o”.. Și Petre Carp, dialogând în continuare cu regele a precizat că „Majestate, un Hohenzollern nu a fost niciodată învins, însă regele a continuat Te înșeli, domnule Carp, eu am învins deja unul!” răspuns care făcea aluzie la trecutul și la originea sa prusacă.

Decizia din 14 august 1916 nu a fost una controversată, neașteptată. România a intrat în război împotriva Austro-Ungariei. Scopul era de a elibera Transilvania și de a facilita realizarea idealului național spre care milita întreaga societate românească, scop care presupunea și foarte multe riscuri pentru țară și pentru familia regală, precum dispariție statală, izolare internațională, pierderea familiei mamă, cu referire la Hohenzollernii din Germania.

Viitorul rege Ferdinand și P. P. Carp, lider politic conservator

Referințe bibliografice:

Portrete istorice ale românilor. Domni, regi, eroi, cărturari, oameni politici, literați, de Dan Berindei;

Ferdinand I, întemeietorul României Mari, de Eugen Wolbe;

prof. Soare Aurel

Ce este și la ce folosește să îți îmbunătățești inteligența emoțională

Inteligența emoțională (IE) este capacitatea de a înțelege și gestiona propriile emoții și de a recunoaște și influența emoțiile celor din jur. În zilele noastre limbajul emoțional este adesea mai sărăcit și mai puțin încurajat, dezvoltarea inteligenței emoționale poate părea un subiect îndepărtat sau mai puțin relevant. Totuși, îmbunătățirea acestei abilități poate aduce beneficii semnificative, nu doar în relațiile interpersonale, dar și în succesul academic și profesional.

De ce este importantă inteligența emoțională?

1. Îți îmbunătățește relațiile cu ceilalți: Când știi cum să îți controlezi emoțiile, este mai ușor să interacționezi cu ceilalți într-un mod calm și eficient. Într-o clasă unde există multă energie și, uneori, conflicte, capacitatea de a înțelege cum se simt ceilalți și de a răspunde corespunzător te ajută să construiești relații mai bune cu colegii și profesorii.
2. Te ajută să gestionezi stresul și presiunea: În perioadele de examene sau de provocări, inteligența emoțională te ajută să rămâi calm și să găsești soluții mai bune. În loc să reacționezi impulsiv la frustrare, poți învăța să îți reglezi emoțiile și să îți gestionezi mai eficient timpul și resursele.
3. Îți dezvoltă abilități de leadership: Încă de la vârsta liceului este important să îți dezvolți abilități de lider. O persoană cu o inteligență emoțională ridicată știe cum să inspire, să asculte și să susțină grupul. Aceste abilități sunt esențiale în orice carieră viitoare, mai ales în domeniul tehnologic sau al transporturilor, unde echipele sunt esențiale.

4. Gestionarea conflictelor: Conflictul face parte din viața de zi cu zi, dar cum îl gestionăm face diferența. În loc să reacționezi impulsiv sau să eviți confruntările, încearcă să răspunzi calm, să ascuți punctul de vedere al celuilalt și să găsești o soluție care să fie benefică pentru amândoi.

5. Practica auto-îngrijirii (self care) : Pentru a fi capabil să îți controlezi emoțiile și să te înțelegi pe tine însuși și pe cei din jur, este important să îți acorzi timp pentru a te relaxa și a te îngriji. Fie că este vorba despre sport, meditație, sau activități care te ajută să te simți bine, autoîngrijirea este esențială pentru sănătatea ta mentală.

Concluzie

Inteligența emoțională nu este doar o abilitate "soft", ci o competență care te poate ajuta să reușești atât la școală, cât și în viața personală și profesională. Chiar dacă majoritatea pot considera că exprimarea emoțiilor nu este importantă, a deveni conștient de propriile sentimente și de ale celor din jur poate transforma foarte mult modul în care interacționezi și cum abordezi provocările. De asemenea, vei deveni un lider mai bun și un coleg de încredere. Încearcă să îți îmbunătățești inteligența emoțională și vei observa diferența în viața ta!

Sugestie de lectură: Inteligența emoțională - Daniel Goleman

Prof. Anca Lascu

Legătura teorie-practică

Teorie sau practică sau teorie și practică?

Iată o provocare la care sunt supuși elevii zilelor noastre! La aceasta încearcă să răspundă oferta CDEOȘ a școlii noastre. Desprinsă din experiența cadrelor didactice și axată pe formarea la elevi a deprinderilor practice, aceasta îi ajută la integrarea pe piața muncii.

Desfășurarea stagiilor de practică se face conform unui grafic stabilit: pe clase la agenții economici parteneri. Din perspectiva unui profesor de instruire practică, stagiile de instruire practică sunt esențiale în acest context. Ele nu doar că îi pregătesc pe elevi pentru realitățile lumii muncii, ci le oferă și oportunitatea de a dobândi competențe esențiale care nu pot fi predate în sala de clasă. Un alt aspect valoros al stagiilor de instruire practică este dezvoltarea competențelor transversale și a celor de tip „soft skills”. Elevii își dezvoltă abilitatea să lucreze în echipă, să comunice eficient și să gestioneze situațiile de stres. De exemplu: în mediul industrial, capacitatea de a lucra sub presiune și de a comunica clar cu colegii de echipă poate fi la fel de importantă ca și competențele tehnice.

Unul dintre cele mai mari avantaje ale stagiilor de instruire practică este facilitarea integrării rapide în piața muncii. Elevii care au experiență practică sunt mult mai bine pregătiți pentru a-și începe cariera imediat după absolvire. Acest lucru este confirmat și de feedback-ul primit de la companiile partenere, care apreciază nivelul ridicat de pregătire practică a absolvenților noștri, un exemplu fiind firma QUANTUM AUTO MAX SRL, reprezentată de d-nul Popa Valeriu care deja au încheiat contract cu elevii și exemplele pot continua.

Desigur, integrarea stagiilor de practică nu este lipsită de provocări. Colaborarea cu companiile poate fi uneori dificilă, iar găsirea unor locuri de practică relevante pentru toți elevii poate fi o provocare logistică. Cu toate acestea, printr-o comunicare eficientă și o planificare riguroasă, aceste obstacole pot fi depășite. Implicarea activă a cadrelor didactice în organizarea și monitorizarea stagiilor este crucială pentru atingerea obiectivului suprem – buna abilitare a elevului. Prin menținerea unei legături strânse cu partenerii din industrie și prin feedback-ul constant oferit elevilor, putem asigura că experiențele de practică sunt cât mai prolifice.

Așadar, prin implicare și angajament, stagiile de practică sunt un pilon central al formării profesionale în instituția noastră. Ele oferă elevilor nu doar cunoștințe tehnice valoroase, ci și competențele necesare pentru a deveni profesioniști de succes. Din perspectiva unui profesor, nu există nimic mai satisfăcător decât să vezi cum elevii tăi își găsesc drumul în lumea profesională, echipați cu abilitățile și cunoștințele dobândite prin stagiile de practică.

Profesor Dorina Stancu

Sub ghețar de Halldór Laxness

Analiză

I. Introducere

În cadrul lucrării de față ne propunem analizarea romanului *Sub ghețar* al scriitorului islandez Halldór Laxness, din perspectiva a două concepte literare și anume – skaz-ul (propus și discutat mai amănunțit de formalistul rus Boris Mihailovici Eihenbaum în studiul *Cum a fost creată „Mantaua”* lui Gogol) și funcția poetică (după cum este prezentat și explicat de către lingvistul R. O. Jakobson în eseu *Lingvistică și poetică*). Considerăm interesantă o analiză de acest tip, asupra unei opere literare islandeze, întrucât astfel de creații sunt traduse (momentan) destul de rar în română, iar unele traduceri sunt realizate prin mijlocirea unei limbi intermediare, cum este, de exemplu, engleza. Ca atare este și cazul romanului laxnessian și, cu toate acestea, traducerea nu reprezintă un impediment în calea întreprinderii unui studiu critic. Desigur, analizarea textului literar în original ar fi mult mai eficientă, deoarece ar putea fi observat, cu atât mai mult, caracterul artistic al operei, dat de îmbinarea procedeelor și a tehnicilor narative, care transformă acest roman într-o operă hibridă.

Roman cu o puternică încărcătură modernist-expresionistă și fantastică, *Sub ghețar* este o operă ce captivează printr-un univers bizar și închis, în care acțiunile, valorile personale (religioase și sociale) și replicile personajului principal – tânărul Emepi (sau Empi) – se află în permanentă opoziție cu cele ale unei comunități atipice, am putea spune absurde, plasate la poalele ghețarului Snæfellsjökull, unde este clădită parohia cu același nume. Această operă este comparabilă, într-o oarecare măsură, cu romanul scriitorului Franz Kafka, *Castelul*. Mai precis, o asemenea comparație literară s-ar putea baza pe faptul că universul este închis, rupt de realitatea concretă (cu diferența că, față de *Sub ghețar*, romanul *Castelul* este delimitat întru totul de marea realitate locală și cultural-temporală), iar la nivelul personajelor se poate observa imersiunea acestora în imediata situație în care se află.

Îmbinând pe de-o parte modernul cu fantasticul și miticul local, pe de altă parte narațiunea la persoana I cu stilul jurnalistic-detectivist (și reflexiv), scriitorul islandez a reușit să creeze o

atmosferă misterioasă (dar pe alocuri, am putea spune, predictibilă) până în final, moment în care absurdul progresiv construit capătă o formă grotescă (v. Capitolul 45. Acasă), „Am ascultat mai atent și mi s-a părut că aud un hohot de râs, pe care l-am recunoscut: era femeia din cealaltă casă. Râdea și râdea. Râdea casa” .

Astfel, sub incidența unei acțiuni ce se conturează indirect, prin intermediul raportului întocmit de Empi, romanul se prezintă drept o construcție hibridă și, în același timp, o frescă subiectivă a unei lumi în care se încearcă analizarea obiectivă și rațională a fantasticului (dat de poveștile și miturile locale; de inspirație din saga-urile nordice, cum ar fi povestea berbecului fermecat sau cea a păstorilor de vreme rea) și a absurdului, două trăsături ce caracterizează comunitatea de la Ghețar.

II. Analiza romanului Sub ghețar de Halldór Laxness

O mare parte a romanului lui Laxness ni se prezintă drept un exercițiu pentru analizarea skaz-ului, așa cum este el lansat și explicat, prin exemple concrete, de către Eihenbaum în articolul menționat anterior (v. supra). Romanul Sub ghețar are o acțiune simplă; tânărul Empi este trimis de către episcopul Islandei să investigheze un caz extrem de bizar, la parohia de la Snæfellsjökull, unde pastorul desemnat – bătrânul Jón Prímus – nu își mai îndeplinește îndatoririle bisericești atât față de instituția propriu-zisă, cât și față de enoriași. Copiii nu mai sunt botezați, iar biserica este dezmembrată (cu acordul pastorului) de către parohieni, lemnele fiind folosite pentru a încălzi căminele acestora în timpul unei ierni grele. Această ultimă idee ar putea fi privită, în mod simbolic, drept o formă a degradării spiritului religios modern și o reîntoarcere la cel vechi, al saga-urilor nordice, ce cuprind elemente de mitologie precreștină (ființe fabuloase și misterioase, precum este figura feminină Úa). Însă, cu atât mai interesantă este perspectiva asupra dimensiunii religioase a existenței, așa cum ne este relevată – prin raportul dactilografiat de personajul-narator – drept un teatru al absurdului, în care amărăciunea fadă a cafelei este îndulcită de gustul plăcintelor-de-război sau al prăjiturilor „așezate pe vreo douăzeci de platouri” , aflate în număr exagerat.

Skaz-ul eihenbaumian este un concept ce ține de nararea unui eveniment într-o manieră care să creeze impresia unei povestiri orale, în care vocea naratorului (în cazul nostru, a personajului-narator) trebuie să fie una care să se individualizeze, i.e. să imite vocea unui povestitor oral. Vocea în skaz se aseamănă cu cea a unui narator tradițional, însă ea nu aparține unui asemenea tip de povestitor, cu toate că modalitatea de a povesti înlănțuirea evenimentelor oferă impresia unei narațiuni orale. Așadar, vocea narativă în skaz se desprinde de cea clasică, prin utilizarea și combinarea unor procedee pentru a obține, în final, un efect estetic.

În cazul romanului nostru, putem identifica cele două tipuri de skaz – cel narativ (redat prin îmbinarea subiectului cu diferite procedee stilistice, care generează, în anumite pasaje, efectul comic al situației narate) și cel reproductiv (prezent prin replicile celorlalte personaje, redată mot-à-mot în raportul redactat de către Empi pentru Ministerul Afacerilor Ecclesiastice). Pentru skaz-ul de tip narativ, întâlnim calamburul, dar și figuri stilistice comune, precum întrebările și exclamațiile retorice, care au rolul de a surprinde absurditatea și comicul situației investigate de personajul-narator. Alături de acestea, nararea unei însemnate părți a romanului sub forma unei transcrieri oferă operei atmosfera unei piese de teatru al absurdului. În acest caz, limbajul este definitoriu.

Prin urmare, un prim procedeu ține de ceea ce se numește calambur; mai exact, putem observa un calambur de tip etimologic, format prin acronimia denumirii unei funcții ce are să devină numele

personajului-narator, în cadrul investigației pe care o întreprinde. Astfel, numele de Em(e)pi s-a format prin prescurtarea sintagmei Emisarul Episcopului, denumire a noii funcții pe care o ocupă în cadrul Ministerului Afacerilor Ecclesiastice, sub îndrumarea și ordinele căruia acționează eroul romanului (v. Capitolul 2. Emisarul episcopului: Pe scurt Emepi). În comparație cu limba de origine și cea din care s-a realizat traducerea în română a operei de față, putem observa faptul că acest procedeu, deși nu reprezintă o strategie stilistică literară, este întocmai același. În susținerea acestei afirmații propunem examinarea similitudinii dintre acronimul (sau, posibil, „antroponimul”) Em(e)pi și cele din engleză, respectiv islandeză, după cum urmează: Embi (de la Emissary of the Bishop) și Umbi (de la umboðsmaður biskups). Astfel, putem considera că numele protagonistului, fie că vorbim despre varianta românească, fie despre cele din limbile de origine, respectiv de traducere (Empi/ Embi/ Umbi), poartă încărcătura simbolică a instituției pe care o desemnează, dar în același timp surprinde, în mod ironic, statutul umil (de stenograf), chiar neînsemnat, al eroului. Desigur, în limba română s-a preferat eliminarea primei vocale, din cel de-al doilea termen (Episcopului), tocmai pentru a păstra forma bisilabică a cuvântului, care oferă pe de-o parte sonoritate numelui, iar pe de altă parte facilitează întipărirea sa în memoria cititorilor. Așadar, din punct de vedere fonologic, numele ales implică și ideea de sonoritate; vocala semideschisă [e] și cea închisă [i], ambele nelabializate, alături de bilabialele explozivă [b] și nazală [m] oferă denumirii și personajului, în sine, o anumită rezonanță ludică. Bineînțeles, în acest caz, avem în vedere varianta de Empi (asemănătoare celei din textul original), ci nu cea de Emepi, care are o intensitate sonoră mult mai pregnantă, fiind un termen format din trei silabe. În ciuda expresivității fonice, comicul de această natură nu este la fel de evident ca cel format prin prescurtarea sintagmei Emisarul Episcopului.

În aceeași ordine de idei, în relație cu narațiunea propriu-zisă, numele anticipează și naivitatea și imaturitatea eroului, pe care acesta nu se teme să le indice, în cadrul aceluiași capitol: „Subsemnatul a continuat, din inerție, să aducă drept argumente potrivnice, tinerețea și lipsa lui de experiență care nu-l califică să cerceteze un bătrân venerabil (...)” (s.m. – I.M.) sau „(...) or, la ce fel de «tehnică» te poți aștepta din partea unui tânăr ignorant într-o astfel de situație dificilă? Ce-o să spun? Ce-o să fac?” (s.m. – I.M.). În sine, cele două citate de mai sus denotă, într-o manieră umoristică, gândirea rațională a unui novice, care trebuie să accepte și să îndeplinească o misiune ecclesiastică pentru care nu este pregătit, dar în cadrul căreia abilitățile sale de stenograf sunt de maximă importanță pentru a nota toate ideile ce sunt discutate la parohia de sub Ghețar, informații ce vor fi analizate de M.A.E.

În Sub ghețar, protagonistul se plasează într-o permanentă opoziție atât cu celelalte personaje, cât și cu situațiile bizare sau miraculoase în care se găsește sau care îi sunt povestite; nararea acestor evenimente este realizată prin redarea în mod obiectiv a conversației dintre Empi și enoriași, căreia îi este adăugată și o notă de subiectivism ce este dat de inserțiile personale ale naratorului și care pot fi gândite drept „observații”. Prin urmare, în susținerea afirmațiilor de mai sus, vom analiza două dintre multele scene cu caracter comic, dar, în același timp absurd, ale acestei opere islandeze și anume: Inventarul bisericii parohiale de la Ghețar (v. Capitolul 14) și Comunicarea intergalactică (v. Capitolul 26).

În aceste condiții, întregul subiect al capitolului 14 s-ar putea rezuma, după cum urmează: Empi îl însoțește pe pastorul Jón Prímus în incinta bisericii parohiale de la Ghețar pentru a realiza un inventar care să prezinte nu numai starea în care se află această clădire, ci și modul în care este

perceput un asemenea lăcaș de cult, de către populația locală. Bineînțeles, atât clădirea, cât și aria în care este amplasată aceasta, se află într-o stare avansată de degradare, cauzată, în principal, de intervenția enoriașilor, pe lângă cea a timpului, a vremii și a legii gravitaționale (v. Capitolul 14, p. 90). Astfel, citatul propus în continuare reprezintă un exemplu relevant pentru ideea enunțată anterior:

Acest prag, așa cum a fost măsurat el de către subsemnatul, se ridică la patruzeci și opt de centimetri deasupra solului. Nu e deloc limpede cum ar putea membrii congregației, cu excepția gimnaștilor aflați în floarea vârstei, să intre în Casa Domnului. Din motivul pomenit, se pare că ologii sau reumaticii, femeile mai în vârstă și bărbații cu barba albă n-ar fi prea încântați să vină aici. În replică, pastorul Jón spune că a existat cândva o scară cu câteva trepte, care a fost scoasă, probabil, pentru a fi folosită în alte scopuri. Nimeni nu s-a plâns de aranjamentul respectiv. Nu s-a simțit lipsa scării.

Fragmentul citat surprinde modul în care narațiunea, și implicit limbajul, sunt construite astfel încât să stârnească, în mod involuntar, amuzamentul cititorilor. Preferința autorului (se subînțelege, a personajului-narator) acestui raport pentru anumite structuri lexicale, care se definesc drept inserții ale unor opinii personale, de cele mai multe ori, inocente, capătă, în întregul context prezentat, forme comice. Gravitatea situației, i.e. lipsa scărilor (care implică, de asemenea, la nivel simbolic, lipsa ascensiunii spirituale, ci nu numai cea fizică, în incinta bisericii), este dublată antitetic de sintagma cu excepția gimnaștilor aflați în floarea vârstei, care are, într-o oarecare măsură, pe lângă efectul comic dorit și un rol aplanator. Prin urmare, cu excepția acestei categorii de vârstă, ceilalți enoriași (cei cu probleme de sănătate și cei în vârstă) nu ar avea posibilitatea de a intra în biserică, întrucât le-a fost „revocat” acest drept. Din nou, în aceeași manieră, care vine să contrasteze cele narate anterior, nici dacă ar fi existat această scară, parohienii nu ar fi mers la biserică. De asemenea, structurile și sintagmele de tipul nu este deloc limpede, nu ar fi prea încântați, a existat cândva și Nimeni nu s-a plâns de aranjamentul respectiv. Nu s-a simțit lipsa scării cuantifică, în același timp, și spiritul ludic al autorului romanului.

În mod asemănător este prezentată și împrejurarea discutabilă a construcției casei de lux a doctorului Godman (v. Capitolul 20. Rezumat provizoriu), clădire despre care „se poate afirma că nici pastorul, nici altcineva din parohie nu are cunoștință de vreo autorizație pentru ridicarea unui asemenea edificiu pe terenul aflat în folosința pastorului și în proprietatea bisericii” (s.m. – I.M.). Absurdul situației s-ar putea rezuma foarte simplu prin intermediul expresiei românești țara lui Creme, într-adevăr o comunitate în care toți acționează independent, fără a ține cont de normele sociale sau administrative și, prin extensie, religioase. Faptul că nici pastorul și nici altcineva nu cunoaște circumstanțele ridicării unei astfel de clădiri reprezintă un alt motiv pentru chestionarea credinței la parohia de sub Ghețar; formulările de tipul celor subliniate anterior, în cadrul fragmentului citat, reprezintă forme ale skaz-ului prin intermediul cărora se accentuează caracterul comic și enigmatic al situației date.

În anumite contexte, skaz-ul capătă în romanul laxnessian și o notă de familiaritate, precum putem observa în pasajul următor, din capitolul 26: „În acest punct s-a terminat banda, așa că nu am mai prins ultimele argumente (...) Am schimbat banda cât de repede am putut, sperând că bătrâniiăștia doi sunt suficient de în vârstă încât să le țiuie urechile și că nu o să observe vânzoleala mea” . În cadrul acestei părți a raportului întocmit de Empi, este introdusă din nou opinia sa personală, cu privire la celelalte două personaje – pastorul Jón Prímus și cunoștința sa, doctorul Godman

Sýngmann, care discută despre filozofia nietzscheană și cea schopenhaueriană. Procedeul comic constă în faptul că intervenția lui Empi cuprinde – pe lângă motivarea întreruperii transcrierii bandei – și o preconcepție despre persoanele în vârstă; prejudecata pornește de ideea că auzul unui individ aflat la o vârstă înaintată nu mai este, în general, unul bun, iar în situația dată acest lucru ar reprezenta un avantaj pentru personajul-narator, acela de a nu fi observat și de a nu îi întrerupe pe locutori, i.e. de a nu altera firul discuției.

Un alt exemplu asemănător poate fi observat și în fragmentul următor (v. Capitolul 34. Zi în plus la Ghețar): „Mai mult ca sigur, dra Hnallþóra a plecat în călătorie; nu m-ar mira să fi ajuns la capătul puterilor cu pregătirile, de vreme ce ieri a trebuit să le servească cu prăjituri și cafea pe Marile Puteri, pe emisarul din Londra al capitalismului mondial și pe mulți alți oameni de treabă; poate a plecat ca să-și vină în fire”. Sub forma unui calambur lexical, în fragmentul citat ni se prezintă, pe de-o parte întâmplările de după înmormântarea doctorului Godman, pe de altă parte un posibil motiv pentru plecarea dra Hnallþóra. Astfel, jocul ingenios de cuvinte prezent prin: a ajuns la capătul puterilor cu pregătirile (...) să le servească cu prăjituri și cafea pe Marile Puteri, indică posibilitatea că plecarea Hnallþórei ține de dorința acesteia de a se reculege după un asemenea eveniment, care este, în principiu, unul obositor și stresant. De asemenea, adverbul poate are rolul de a sugera tocmai acest fapt. Absurditatea situației este dată, prin urmare, de aceste amănunte, care sunt inserate ca opinii personale și care nu au relevanță pentru contextul înregistrărilor realizate de Empi, dar care intensifică caracterul comic al întregului capitol filozofic. În ceea ce privește cel de-al doilea concept – funcția poetică – propunem analizarea a două fragmente extrase din romanul laxnessian, pentru a identifica modalitatea prin care această funcțiune a comunicării, în sine, a limbajului este actualizată. Este lesne de menționat faptul că funcția poetică nu apare doar la nivelul poeziei (stricto sensu), ca formă de manifestare literară, la fel cum lirica nu presupune doar funcțiune poetică. Astfel, dorim să evidențiem modul în care se realizează centrarea pe materialitatea sensului și modul de structurare al mesajului, dar și ecuațiile sau echivalențele care fac posibilă construirea unei secvențe literare, discursive.

Prin urmare, în elaborarea romanului Sub ghețar, autorul apelează tocmai la funcția poetică, ci nu cea referențială, prima ținând de modul în care este formulată și construită narațiunea. Pe parcursul romanului sunt utilizate numeroase echivalențe pentru a construi o secvență, care are ca formă o ecuație de tipul $A1=A$, acest lucru depinzând tocmai de termenii substituibili pe axa paradigmatică. Așadar, prin intermediul echivalențelor se pot construi secvențe, care au capacitatea de a transforma textul laxnessian în unul literar. În continuare, propunem analizarea următoarelor secvențe extrase, printre care se numără: „Mi se pare, de asemenea, important că de pragul bisericii au fost proptite niște trepte, înalte de 48 cm, astfel încât majoritatea enoriașilor care sunt într-o stare de sănătate rezonabilă și care au o lungime normală a picioarelor și un strop de mobilitate vor putea să intre de-acum în Casa Domnului de la Ghețar – asta dacă ușa bisericii nu va fi bătută din nou în cuie, mai repede de cât ne-am aștepta” .

În contextul dat (și nu numai), funcția poetică se construiește prin intermediul celor două moduri principale de aranjament verbal – selecția și combinarea. Prin selecție sunt alese subiectele mesajului din cadrul vocabularului fundamental, cel cunoscut de toți vorbitorii – trepte (pentru scară sau orice altă suprafață orizontală, plată, care prin succesiune, la distanțe egale, oferă posibilitatea urcării la un nivel superior sau într-o incintă), stare de sănătate rezonabilă și care au o lungime normală a picioarelor și un strop de mobilitate (pentru sănătoși, zdraveni, agili, fără

infirmități fizice/ motorii vizibile, vioi sau sprinteni) și Casa Domnului de la Ghețar (pentru incinta bisericii, biserică, clădire, așezământ religios, edificiu, ș.a.). Acestor subiecte li se alătură, de asemenea, dintr-un șir lung de posibilități, verbe ca: proptite (sau așezate, sprijinite, rezemate, puse), sunt (sau se află, se prezintă, se găsesc) și între (sau meargă, pășesc, pătrundă). Această secvență discursivă, precum și continuarea ei, este structurată în mod combinatoriu pe baza echivalențelor aflate în relație de sinonimie. În caz contrar, dacă s-ar fi preferat selectarea unor termeni, alții decât cei utilizați, o posibilă alternativă (anostă) a secvenței citate ar fi fost (în linii mari): Mi se pare important că de pragul bisericii a fost sprijinită o scară, înaltă de 48 de cm, astfel încât majoritatea enoriașilor care sunt sănătoși, fără infirmități fizice vizibile și agili vor putea să pătrundă în incinta bisericii. Bineînțeles, prin selectarea acestor posibilități de pe axa paradigmatică, se obține în cadrul axei sintagmatice un limbaj literar cu efect comic, ce este alimentat, din nou, de inserția opiniei lui Empi. Se poate spune faptul că termenii aleși și semnificația lor capătă o valoare proprie, prin raportare atât la imediatul contextului, cât și la textul romanului propriu-zis.

O analiză similară poate fi realizată și la nivelul celui de-al doilea fragment: „Atunci majordomul s-a apucat să murmure o rugăciune englezească cu o voce scăzută, dar foarte repede, așa că subsemnatul nu prea poate să spună dacă era Rugăciunea Domnului sau It's a Long Way to Tipperary” . Așadar, subiectele secvenței sunt majordomul (sau intendent, administrator, șef al personalului de serviciu), rugăciune englezească (sau rugăciune, rugă, adresare/ cerere către divinitate), voce scăzută, dar foarte repede (sau murmurată, șoptită, înceată, nedeșlășită, slabă, etc.) și (Rugăciunea Domnului sau) It's a Long Way to Tipperary (pentru un cântec din timpul Primului Război Mondial, o lamentație, o văitare, o jeluire, ș.a.). Din punct de vedere verbal, sunt aleși doi termeni care se disting prin faptul că oferă o atmosferă de familiaritate secvenței narative prezentate. Astfel, putem indica preferința autorului pentru utilizarea acestor două verbe – s-a apucat și (nu prea poate) să spună, în locul unor termeni și structuri verbale echivalente de tipul: a început, a inițiat (pentru s-a apucat) și să declare, să expună, să clarifice, să explice, etc. (pentru să spună).

În aceste condiții, cu toate că, în cazul eseului de față, nu am analizat în sensul strict al cuvântului un text liric, acest lucru nu înseamnă că o analiză din perspectiva principiilor funcțiunii poetice nu poate fi aplicată și la nivelul unui text epic, narativ. În cadrul acestui roman se pot observa fluentă și cursivitatea pe care autorul (prin intermediul personajului-narator) reușește să le ofere raportului întocmit de Empi; gândurile, părerile personale, valorile sociale, morale și religioase ale tânărului emisar sunt integrate perfect în cadrul unui text ce ni se dezvăluie ca fiind un document oficial, destinat Ministerului Afacerilor Ecleziastice, pentru a fi pornită o anchetă.

III. Concluzii

Prin analiza de față, ne-am propus studierea romanului *Sub ghețar* al scriitorului Halldór Laxness din perspectiva a două concepte literare – cel al *skaz*-ului și al funcției poetice –, care surprind pe de-o parte literaritatea textului islandez avut în vedere, pe de altă parte nota de familiaritate ce se integrează, în mod subtil, dar ingenios, raportului oficial transcris de Empi. Elementele comicului de limbaj denotă în aceeași măsură absurditatea unor situații ce ar putea fi percepute de către cititori drept obișnuite, dar care în contextul acțiunii romanului sunt piesele centrale ale unei anchete ecleziastice mult mai ample, care poate fi rezumată prin cercetarea statutului creștinismului în cadrul comunității de la poalele ghețarului Snæfellsjökull. Acest lucru este posibil tocmai prin

utilizarea calamburului etimologic și lexical, dar și a celor două moduri de aranjament verbal – selecția și combinarea, care generează efectul comic al operei, în ansamblul ei.

prof. Miruna-Ioana IONIȚĂ

PARCurile DIN JURUL ORAȘULUI PLOIEȘTI



Dacă dorim să ne recreem într-o oază de liniște și verdeață, fie la sfârșit de săptămână, fie în zilele toride de vară, nu avem decât să facem o incursiune într-unul dintre parcurile din Ploiești, sau în cele din jurul orașului. Acolo vom găsi oportunități de petrecere a timpului liber, de a respira aer curat, de a socializa cu prietenii, a citi în aer liber, sau de a ne plimba.

Parcul în care se ajunge cel mai repede este evident cel de la Sala Sporturilor, situat în partea de vest a orașului. Este cel mai vechi parc al orașului, ce ocupă o suprafață considerabilă, în care localnicii și nu numai se pot plimba cu bicicletele, cu rolele, sau pot închiria minicarturi. Pentru aceste activități există piste special amenajate, deoarece unii copii sau tineri doresc să efectueze diferite întreceri sportive.

Pe o insulă în miniatură s-a amenajat un loc unde se află diferite aparate sportive pentru cei care vor să se mențină în formă. Pe lacul artificial copii se pot plimba cu bărcuțele, iar într-un parc secundar este un loc de joacă pentru aceștia. De asemenea, pentru iubitorii de atletism există piste de alergare, situate într-un loc separat, unde, alergătorii se pot cronometra, fără a fi încurcați de ceilalți vizitatori ai parcului, ce se plimbă pe aleile acestuia.

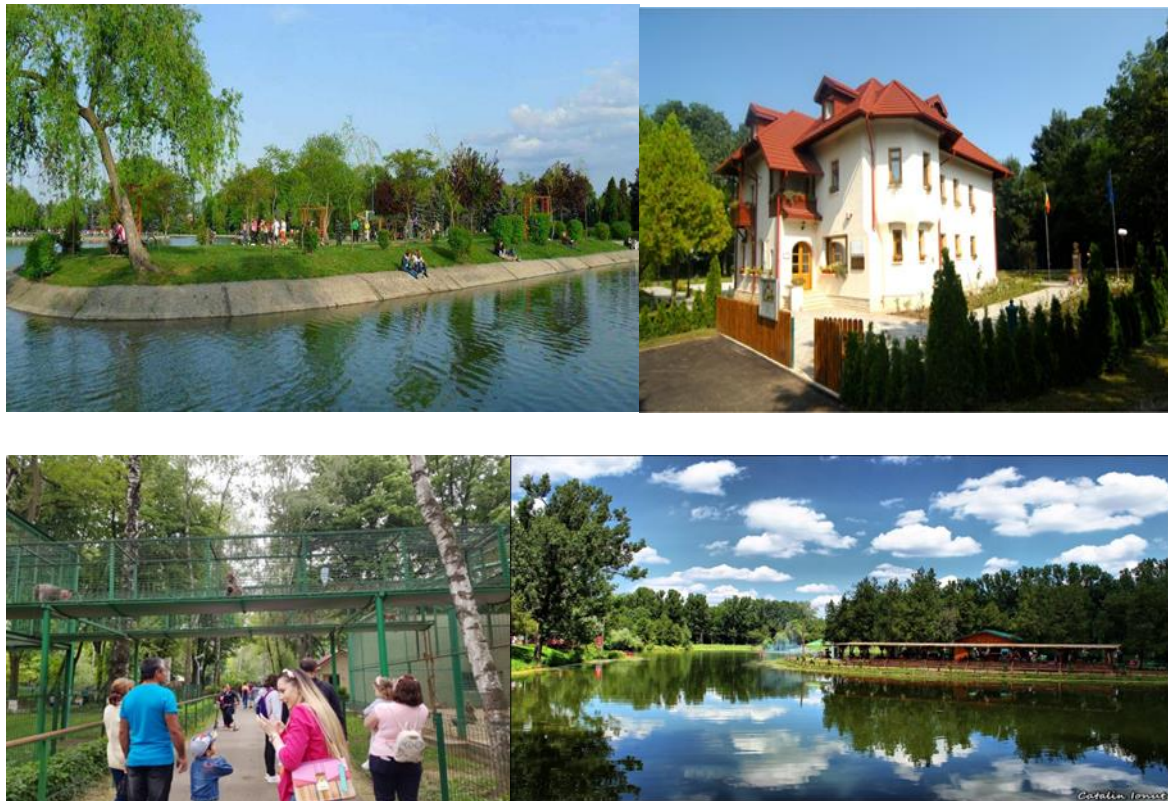
Dacă vizitatorii au poftă de ceva dulce, există chioșcuri care servesc clătite, gogoși, floricele, înghețată și alte gustări, astfel încât șederea celor care vizitează parcul să fie

una plăcută. Cei cărora le place fotbalul , vor găsi terenuri special amenajate și pentru acest sport, iar cei care doresc să meargă la picnic sau să se relaxeze pe o bancă în fața lacului sau pe iarbă, vor fi de asemenea încântați.

Parcul Constantin Stere din Bucov este situat la circa 15 km de Ploiești și oferă o gamă largă de oportunități de petrecere a timpului liber. Vizitatorii parcului se pot plimba fie pe jos sau cu bicicleta pe aleile parcului, se pot închiria minicarturi și aici, sau își pot plimba animalele în voie. Pentru iubitorii de animale , parcul dispune și de o grădină zoologică, în care pot fi admirate animale proprii ținuturilor noastre, dar și animale exotice.

De asemenea se pot efectua plimbări cu hidrobicicleta pe lacul artificial , amenajat în acest sens. Pentru copii sunt amenajate spații de joacă, căsuțe, trambuline, topogane, leagăne. La tot pasul întâlnești terase , chișcuri , sau mici pub-uri unde poți servi răcoritoare, pizza, mici, diverse gustări, sau dulciuri.

Doritorii de cultură pot vizita Casa memorială Constantin Stere, sau pot admira statuile de la intrarea parcului , statui ce reprezintă domnitori, scriitori, sau demnitari ai unor timpuri istorice trecute.



Grădina Botanică din Bucov se află lângă Parcul Constantin Stere , este o oază de verdeță și de încântare în afara orașului, pentru pasionații de plante, dar și pentru cei care caută liniștea.

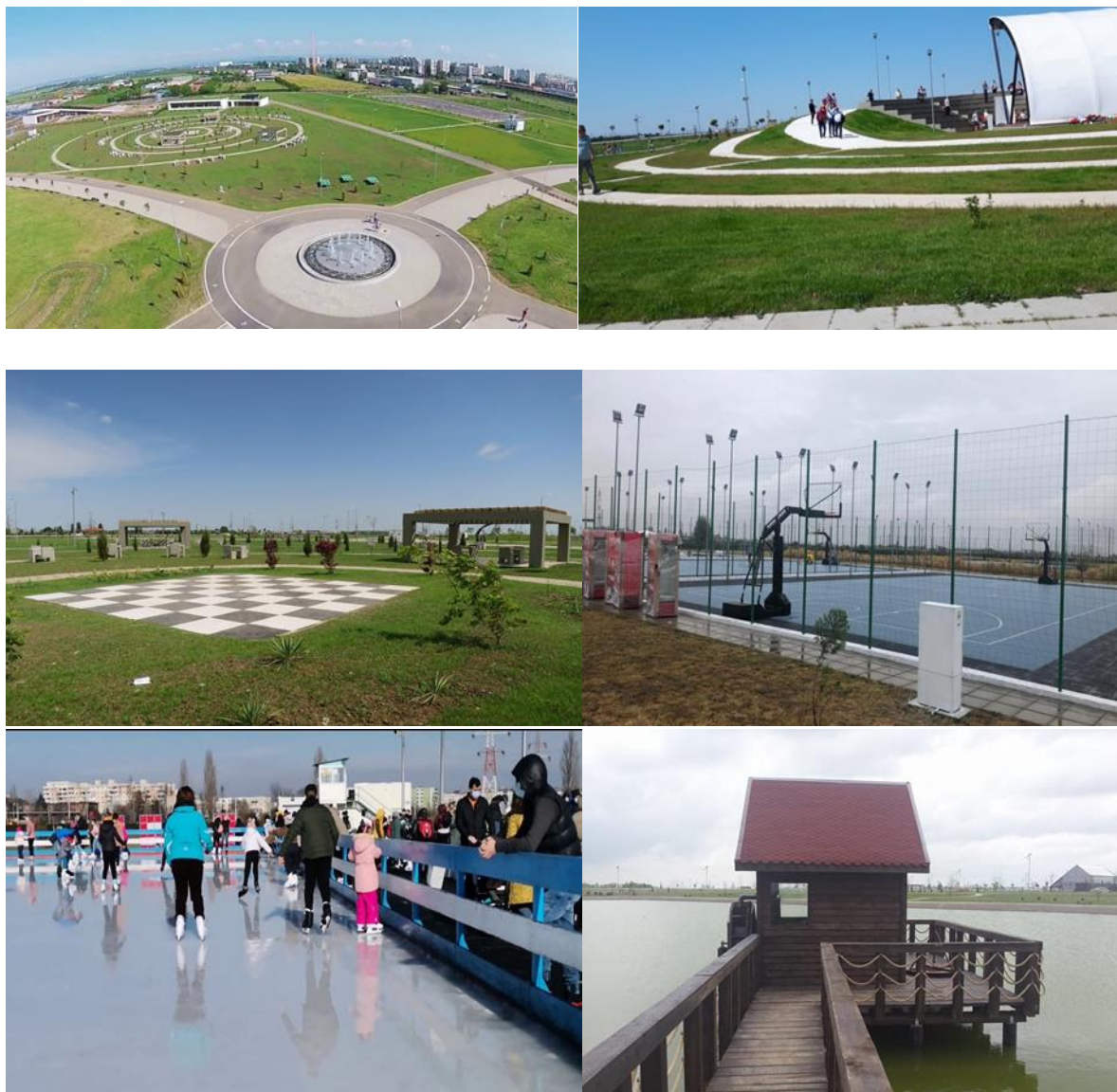
Grădina este amenajată pe un câmp deschis, pe care sunt plantate specii de plante aparținând țării noastre dar și specii subtropicale adaptate condițiilor de mediu temperat, precum și plante din ținuturile reci, ce s-au aclimatizat foarte bine la zona noastră temperată. Grădina dispune și de arbori

de diferite specii ce țin umbră vara,completând peisajul floristic și vegetal.Pentru a te odihni prin periplul plantelor ,găsești la tot pasul bănci și chiar și automate pentru a servi băuturi răcoritoare. Plantele exotice se întâlnesc într-o seră special amenajată ,aici reproducandu-se întocmai mediul specific în care acestea se dezvoltă.



Parcul Municipal Vest este un parc mai nou amenajat în apropierea Gării de Vest din Ploiești, pentru a facilita recreerea orașenilor într-un spațiu extins, unde aceștia să -și poată petrece timpul liber efectuând și aici diferite activități.

Inconveniența parcului este aceea că arborii existenți în acest parc sunt de mici dimensiuni, puieți care se vor dezvolta într-un viitor apropiat, însă până atunci , vara la orele de foc, nu prea este recomandat acest parc. Parcul oferă oportunități de petrecere a timpului liber atât pentru copii cât și pentru adulți. În acest parc se pot efectua plimbări pe jos sau cu bicicleta, trotineta, skateboards, copii au spații de joacă amenajate. Pentru iubitorii de șah există mese special amenajate, iar pentru cei doritori de activități sportive sunt terenuri de fotbal, tenis și baschet. De asemenea există un lac artificial și fântâni arteziene. Iarna, aici este amenajat un patinoar, pentru a completa activitățile vizitatorilor și în sezonul rece. De asemenea se pot cumpăra dulciuri, floricele sau răcoritoare de la chioșcurile existente la intrarea în parc. Pe o latură a parcului s-a construit și o mică scenă cu un mic amfiteatru unde, ocazional se țin unele spectacole .



Padurea Păulești reprezintă o altă alternativă pentru petrecerea timpului liber în afara orașului. Pădurea oferă o oază de aer curat, liniște și tihnă. Anul trecut a fost amenajată o alee de promenadă, pe locul fostei alei care se degradase datorită traficului cu mașini și ATV-uri. De-a lungul aleii de promenadă sunt instalate bănci pentru odihna vizitatorilor, dar și piste pentru biciclete sau trotinete. În capătul aleii există un mic parc de aventură, cu spații de joacă pentru copii, cățărări în copaci, plimbări cu ponei, sau jocuri de paintball. Tot la capătul aleii există un lac pentru pescuit sportiv. La intrarea în pădure își fac prezența o sală de sport și două restaurante.



Bibliografie: Internet, imagini: Atratur.ro

Exit/Flickr

Generația lui John

YouTube

Observatorul Prahovean

Muzeul Județean de Istorie și Arheologie Ploiești

Muzeul Județean de Științele Naturii Prahova

profesor Roxana Radea

Caleidoscop**Nr.34**

Revista Liceului Tehnologic de Transporturi

Director prof. Tuinete Mădălina Monica

Director adjunct prof. Sandu Petruța

ISSN 2360-1094**ISSN-L 2360-1094**

Coordonator- prof. Irimescu Alina

Au colaborat elevii claselor de liceu și școala profesională.

Au colaborat profesorii

Gligor Monica

Ioniță Miruna

Soare Aurel

Radea Roxana

Ploscaru Camelia

Stancu Dorina

Lascu Anca